

[Hauch.]

det, man fra de Herrers Side siger om vort Forslag, naar man har Brug for den Opfattelse! Men hvad siger man saa, naar man har Brug for en anden Opfattelse? Saa siger man: Dette Forslag er af en saadan Beskaffenhed, at man, dersom det bliver gennemført, kan importregulere alt; der er overhovedet intet, der er frit. Jeg finder det lidt for naivt af de Herrer at tro, at Befolkningen vil finde begge Standpunkter rigtige. Der maa da være et af dem, der er urigtigt, de kan umulig begge to være rigtige. Og jeg skal gerne oplyse ærede Medlemmer om, hvilket Standpunkt der er det rigtige. Det Standpunkt, der er det rigtige, er selvfølgelig det, at dersom man har Brug for det, kan man efter Venstres Forslag importregulere det hele — det hele; og saa giver man efterhaanden fri, hvad der er Grund til at give fri. Derfor vil jeg gerne spørge, om vi ikke kunde blive fri for denne Tale om, at Venstres Forslag ikke er i Stand til at dække de Hovedsynspunkter, som man gør gældende, naar Talen er om Reguleringen af Importen her til Landet.

Det konservative Folkeparti har ogsaa rejst det Spørgsmaal, om man overhovedet efter Venstres Forslag var i Stand til at forbyde Indførsel af Landbrugsvarer fra andre Lande. Jeg gjorde mig den Ulejlighed at søge at finde Kilden til denne Opfattelse, og den var ikke saa svær at finde, som man skulde tro. Jeg gik nemlig ud fra, at det maatte være Det konservative Folkepartis ærede Formand i det høje Folketing, som havde fremsat denne Paastand, som havde haft Proppen af den Giftflaske, som det ærede konservative Partis Formand i Folketinget altid har parat, naar der foreligger en Mulighed for at skade Venstre og Venstres Synspunkter. Det viste sig at være rigtigt. Men man kan dog ikke, samtidig med at man søger at gøre Befolkningen klart, at Forslaget ikke kan bruges i importregulerende Øjemed, naar Talen er om Landbrugsvarer, hævde, at Forslaget gør det muligt at lukke al Indførsel hertil ude. Det er det sidste, der er det rigtige. Med Venstres Forslag kan man gøre dette, men at man ikke vil gøre det, er en helt anden Sag; man vil ikke gøre det paa andre Omraader end der, hvor det er nødvendigt af handelspolitiske Hensyn.

Jeg bemærkede, at den højtærede Handelsminister sluttede sig til den konservative Opfindelse, at vort Forslag ikke kunde bruges mod Indførsel af sibirisk Smør o. s. v., o. s. v. Men den højtærede Minister kan være ganske rolig; med § 3 i Venstres Forslag som Baggrund behøver han ikke at

have onde Drømme angaaende Spørgsmaalet om, hvad der vilde ske ham, dersom han forbød Indførsel af sibirisk Smør og Rigsretten skulde til at bedømme hans Handlinger. Det ligger dog i Sagens Natur: begge Ting kan ikke være rigtige. Venstres Forslag kan, som vore Modstandere siger, bruges helt til Bunds, men det er ikke Meningen at bruge det i højere Grad, end handelspolitiske Hensyn kræver. Men naar det er Tilfældet, kan det andet Standpunkt ikke være rigtigt. Maalet maa dog være at finde en saadan Ordning, at Tingene bliver sat paa Plads. Hvad Venstres Forslag ikke kan bruges til, det er det, man kalder beskæftigelsesmæssige Hensyn, og jeg vil gerne sige til ærede Medlemmer, at naar det kommer til Stykket, er det jo beskyttelsesmæssige Hensyn, der her er Tale om — rene og skære beskyttelsesmæssige Hensyn.

Jeg skal i denne Forbindelse nævne et Eksempel, som er af meget ny Dato, og jeg kan tilføje, at det er første Gang, jeg har truffet paa noget lignende som det, jeg her skal have den Ære at gøre Rede for. Tingets ærede Medlemmer vil saa selv kunne dømme om, hvad der foregaar i Henhold til den Bemyndigelse, som den højtærede Handelsminister nu skal have fornyet gennem det foreliggende Lovforslag. Den 12. December i Aar — det ligger altsaa nær ind paa Øjeblikket — havde Landbrugsraadets Sekretariat Besøg af en Importør af italienske Hatte. Han har foretaget denne Import i Kompensation med dansk Kød, oprindelig Svinekød og levende Svin, senere Oksekød. Han meddelte, at han havde Tilsagn fra Valutakontoret for denne Kompensationsforretning i Forholdet 1:1, men at han nu havde hørt fra Valutakontoret, at han ikke kunde fortsætte med denne Indførsel, medmindre de indførte Hatte havde en Mindsteværdi af 10 Kr. I den Anledning telefonerede Landbrugsraadets Sekretær til Hr. Kontorchef Lindgren i Valutakontoret og spurgte, om det kunde have sin Rigtighed — det er nemlig første Gang, vi er stødt paa noget saadant —, og hvilken Motivering Valutakontoret havde for et saadant eventuelt Krav. Kontorchef Lindgren svarede, at det meget vel kunde have sin Rimelighed, at Valutakontoret havde stillet en saadan Betingelse, idet man ret ofte paa forskellige Omraader satte en lignende Klausul som Betingelse for Kompensationsforretninger. Han udtalte ganske aabent, at der i dette Forhold selvfølgelig laa en Beskyttelse for den Slags